

**BEN YAZDIM
SEN OKU**

**İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü 2023-2024 Eğitim Öğretim Yılı
Dede Korkut Ortaokulu - Geleceğin Yazarları Projesi**

KİTABIMIZA İSMİNİ VEREN ÖĞRENCİMİZ

ZEYNEP ARSLAN 6/A

Öğrencilik yıllarının en verimli olduğu yıllar ortaokul yıllarıdır. Bu dönemde öğrenciler okumaya, yazmaya, çizmeye ve yaratıcı fikirlere açıktırlar. Tüm bu iyi alışkanlıkları hayatları her dönemini yaymaları için okulumuz Türkçe zümresince (Geleceğin Yazarları Projesi) kapsamında öğrencilerimizin kaleme aldığı eserleri bu kitapta okuyacaksınız. Öğrencilerin okumanın yanında yazmanın da zevkini tattıkları bu kitap bizim için de heyecan vericiydi. Hayatlarının her döneminde hatırlayacakları bu muhteşem eser için her öğrencimi ayrı ayrı tebrik ediyorum. Yaklaşık bir yıllık çalışmanın ürünü olan elinizdeki kitapta onlarca öğrencinin fikri, hayali, geleceği ve en önemlisi düşünsel çalışması vardır. Her eserde, her cümlede, her kelimede “en güzeli olsun”un çabası vardır. Hayatlarına ışık tutacak ve onlara yol gösteren kitapları kendi elleriyle yazmanın verdiği gururu tattılar. Ayrıca kitabımızdaki bütün resimler de öğrencilerimiz tarafından çizildi.

Okulda öğrendiklerini hayatta uygulamak en önemli eğitim amacıdır. Bu amaç doğrultusunda yapılan bu çalışmalara öncülük eden onlara yol gösteren Müdür Yardımcısı, Türkçe, Görsel Sanatlar ve Bilişim Teknolojileri Öğretmenlerine teşekkür ederim.

Hepinize iyi okumalar.

Mehmet Şentürk EŞİÇOK
Okul Müdürü

“Küçük hanımlar, küçük beyler... Sizler hepiniz, geleceğin bir gülü, yıldızı, bir bahtının aydınlığısınız. Memleketi asıl aydınlığa boğacak olan sizsiniz. Kendinizin ne kadar önemli, kıymetli olduğunuzu düşünerek ona göre çalışınız.”

Mustafa Kemal Atatürk

İçindekiler

ÇOCUK OLSAM.....	1
GÜZEL ANADOLU	2
DENİZLERİN ALTINDAKİ BANİ	3
ZENGİNLİĞİNE GÜVENEN ASLAN	5
TÜRK MİLLETİNİN ÖZGÜRLÜK MÜHRÜ	7
AYASOFYA'DAKİ DOSTLUĞUN SESİ	9
HAYALLER	11
ÖZGÜR OLSUNLAR YETER	12
NAÇİZ KANIM HELAL VATANIMA	13
BU NE DUMAN?	15
NEŞE DOLU BUKET	17
PARLAYAN GEZEĞEN	19
ARKADAŞINA İHANET EDEN ŞAPKAYI TAKSİN	20
DENİZ HASRETİ	22
KARABAŞ'IN İKİNCİ ŞANSI	24
DOĞRULUĞUN ZAFERİ	25
YEŞEREN DUYGULAR	27
BİR DESTANDIR DEDE KORKUT	28
EN İYİ DOST	29
İNSANLARDAN KORKAN FİL	31
SEN	33
EĞİTİM YOLU	34
ANNE SEVGİSİ	35
DÖRT KIZ KARDEŞ	38
DOST	40
NE GÜZELDİR ŞU HAYVANLAR	42
HOŞ GELDİN İLK BAHAR	43
MİNİ MİNİ PATİLER	44
MUTLU ÇOCUKLAR	46
KİTAPLAR	48
GERİ DÖNÜŞÜM	49

ÇOCUK OLSAM

Çocuk olsam...

Tek derdim oyun,

Tek amacım mutluluk olsa.

Güzel oyunlar oynasam,

Hayatı doyasıya yaşasam.

Çocuk olsam,

Uçurtmamı gökyüzünde uçursam,

Sevincimi arkadaşlarımla paylaşsam,

Onlara sıkıca sarılsam,

Sırtımı aileme güvenle yaslasam.

Çocuk olsam,

Kitapların dünyasına dalsam,

Okuyup büyük adam olsam,

Ülkemi ileriye taşısam.

SÜMEYYE POYRAZ

8/D

GÜZEL ANADOLU

Rüzgarın güzel kokusu

Sevdalı yüreklere dolar Anadolu coşkusu

Yıldızların parladığı yaz akşamları

Geride kızılık bırakan gün batımları

Sohbetsiz geçmeyen yaz sefaları...

Akdenizin masmavi suları, parlayan kumsalları

Ege'nin sevgi dolu insanları

Karadeniz'in hırçın fırtınaları, yemyeşil yaylaları

Ülkemin cıvıl cıvıl öten kuşları

Neşeyle güle oynaya eğlenen çocukları...

Tarihiyle, doğasıyla, insanıyla

Anlatılmaz yaşanır efsanedir Anadolu

Güzel yarınları müjdeler, gelecek vaat eder

Yardımsever, çalışkan, genç yürekler.

AYŞENUR KELLEÇİ

6/E

DENİZLERİN ALTINDAKİ BANİ

Bir zamanlar denizlerin en altında yavru balık BANİ yaşarmış. Bani ne kadar yaramaz olsa da aslında çok iyi kalpli bir balıkmış. Bani, ailesi ve arkadaşları ile birlikte yaşarmış. Sadece onlar değil orada bir sürü balık varmış. Bani her sabah kahvaltıdan sonra arkadaşları ile buluşmak için dışarı çıkar, oyunlar oynarlar, birbirlerine masallar anlatırlar bazen de yaşlı balık Bingo'ya masal dinlemeye giderlermiş.

Bani ve arkadaşları bir gün yine buluşmuşlar ve koşturmaktan yorulup yaşlı balık Bingo'nun yanına masal dinlemeye gitmişler. Yolda giderken Afacan Balık Sani onlara bir köpekbalığının hikayesini anlatmış. Bu köpekbalığı tüm balıkları yermiş. Hepsi Sani'nin hikayesinden etkilenmiş ve çok korkmuşlar. Bingo'nun evine vardıkları sırada Bingo tam da yemek masasını hazırlıyormuş ve onları yemek yemeye çağırmış. Hep birlikte yemeklerini yemişler ve ardından herkes evine gitmiş.

Ertesi gün Bani ailesi ile kahvaltı yaparken arkadaşları onu çağırmaya gelmişler. Bani hızlıca kahvaltısını bitirmiş çünkü arkadaşları ile oynamak için sabırsızlanıyormuş. Oyun oynarken Meraklı Balık Tipitip dayanamayıp “O köpekbalığı hala var mıdır?” diye sormuş. Bani ve Zıpzip bilmiyoruz manasında kafalarını sallamışlar. Fakat bu sorunun cevabını hepsi de çok merak ediyormuş. Araştırmaya ve gerçeği bulmaya karar vermişler. Her ne kadar Uyanık Küçük Balık Simi ailenizden habersiz bir şey yapmayın, her zaman tedbirli davranın demişse de onu dinlememişler. “Yarın herkes evinden çıkıp gelsin ve köpekbalığını aramaya gidelim.” diye sözleşmişler.

Küçük meraklı balıklar o gece heyecandan ve meraktan uyku uyuyamamış, sabah olmasını sabırsızlıkla beklemişler. Yanlarına alacakları çantaları daha akşamdan hazırlamışlar. Sabahın erken saatinde bir kayanın altında buluşmuşlar ve yola çıkmışlar. Tek bir sıkıntı varmış ki aileleri onların sadece oyun oynamaya çıktıklarını sanıyorlarmış, hiçbir ailesine bir şey söylememiş.

Yavru balıklar az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmişler. Yeni yerler keşfetmişler, “Bugüne kadar niye buralara gelmedik ki?” diye düşünmüşler. Çok güzel bir gün geçirmişler. Ama bütün balıkları yiyen köpekbalığı hakkında hiçbir şey bulamamışlar. Hava kararmaya, karınları acıkmaya başlamış. Buraya kadar her şey güzelmış ama bundan sonra ne yapacaklarını bilememişler. Yavru balıklar yorulmuşlar ve dinlenmek istiyorlarmış ama evlerinden çok uzaklaşmışlar. Korksalar da uyumaları gerektiği için bir yosunun yanına yatmışlar ve geceyi orada geçirmeye karar vermişler.

Saatin geç olduğunu ama yavrularının eve dönmediğini gören aileleri endişelenmeye başlamış ve onları aramaya çıkmışlar fakat çok karanlık olduğundan bir iz bulamamışlar ve aramaya devam etmek için sabahın olmasını beklemek zorunda kalmışlar. Bütün gece yavrularını düşünmüşler, gözlerini kırpmadan sabahın ilk ışıklarıyla birlikte tekrar aramaya koyulmuşlar.

Sabah olunca yavru balıklar yollarına devam etmişler. Yolda ilerlerken önlerine kızıl saçlı bir denizkızı çıkmış. Yavru balıklar denizkızına her şeyi anlatmışlar ve denizkızı onlara yardım etmek istemiş. Ne kadar zor olsa da evi bulmayı başarmışlar. Hemen kapıyı çalmışlar. Kapıyı Bingo açmış ve hangi duyguyu yaşayacağına karar verememiş çünkü karşısında duran denizkızı onun okul arkadaşymış. Bingo ilk önce yavru balıklara sarılmış ve ne kadar korktuğunu anlatmış. Yavru balıklar yaptıklarının yanlış bir davranış olduğunu anlamış ve bir daha böyle bir şey yapmayacaklarına söz vermişler. Denizkızı ve Bingo tekrar karşılaştıkları için çok sevinmişler çünkü onlar eskiden çok yakın arkadaşlarmış ama taşındıkları için ayrılmak zorunda kalmışlar. Denizkızı da artık orada yaşamaya karar vermiş.

YAĞMUR GÖRAL

6/B

ZENGİNLİĞİNE GÜVENEN ASLAN

Bir ormanda çok zengin ve güçlü bir aslan yaşıyormuş. Ormandaki diğer hayvanları kendisi ile kıyaslıyormuş. Aslanın çok görkemli bir evi varmış.

Bir gün zor durumda olan, çocuklarına yiyecek bulamayan bu tavşan aslanın kapısına gidip ondan iş istemiş. Aslan onunla alay etmiş fakat yapacak başka bir şeyi olmayan tavşan aslanın tüm söylediklerini kabul etmek zorunda kalmış. Çünkü bu işe çok ihtiyacı varmış. Aslan onu evine hizmetçi olarak almış.

Aslan, tavşan ile ilgili tüm bilgileri öğrenmiş. Ne kadar çalışkan, iyi niyetli olduğunu ama işe de bir o kadar ihtiyacı olduğunu biliyormuş. Tavşan çalışırken aslan inadına onun topladığı yerleri dağıtıyormuş, onu azarlıyor ve çok kötü davranıyormuş. Tavşan en sonunda dayanamamış ve işten ayrılmış. Çocukları, babalarının işten gelirken onlara yiyecekler getireceğini düşünüp kapıda sabırsızlıkla bekliyorlarmış. Babalarını görünce hemen yanına koşmuşlar fakat babalarının eli kolu boş, yüzü de çok üzgünmüş. Üzgün tavşan, olanları eşine anlatmış. Eşi de çok üzülmüş. Her geçen gün durumları daha da kötüye gidiyormuş. Geceleri tavşanın gözüne uyku girmez olmuş.

İyi kalpli, çalışkan tavşan bir gece uykusunda bir rüya görmüş. Rüyasında bilge bir tavşan ona “Sen çok iyi yürekli bir tavşansın. Ne kadar sıkıntı içinde olduğunu görüyorum. Ormanın sonunda bir ağaç var. Bu ağacın dibini kaz orada seni altınlar ve mücevherler bekliyor.” demiş. Tavşan hemen uykudan uyanmış “Acaba gerçek olabilir mi?” diye düşünmüş ve gerçek olabilmesini çok istemiş. Kahvaltısını yaparken eşine gördüğü rüyayı

anlatmış. Eşi de “Bir rüya seni bu kadar etkilemişse bu bir mesaj olabilir. Gidip bakmak en iyisi. Git ve ağacın dibini kaz, bir şey var mı diye bak. Bir şey bulamasan bile aklında soru işareti kalmamış olur.” demiş.

Sofradan kalkan tavşan hemen ağacın yanına gitmiş ve rüyasında gördüğü yeri kazmaya başlamış. Aradan iki buçuk saat geçmiş. Tavşan tam vazgeçmek üzereymiş ki orada bir küp fark etmiş. Hemen alıp içini açmış, küpün içinde bir sürü altın ve mücevher varmış. Sandığı almış, eve götürmüş. Bir süre küpün içindekilere hiç dokunmamış. Sahibi olup olmadığını araştırmış ama hiçbir sonuca ulaşamamış. Bu küpün sahibi yokmuş, kimsenin böyle bir küpten haberi de yokmuş. Gördüğü rüyayı da düşününce bu küpün onun için hazırlandığına inanmış. Çünkü çevresindekiler ona çok iyi bir insan olduğunu, yaptığı iyiliklerin karşılığını bu şekilde aldığını söylemişler. Tavşan artık zenginmiş. Yavrularına yiyecek alabiliyor, rahat bir yaşam sürüyormuş. Yardıma ihtiyacı olanlara da mutlaka yardım ediyormuş.

Bir gün ormanda yangın çıkmış. Bütün hayvanlar yangının söndürülmesi için çok çabalamışlar. Sadece kendini ormanın kralı olarak gören zengin aslan “Bana bir şey olmaz!” diye ortalarda dolaşıyormuş. O sırada ters yönden esen rüzgar aslanın evinin yanmasına sebep olmuş. Aslan neye uğradığını şaşırmış ve ne yapacağını bilmez hale gelmiş. Hatalarını anlamış ve yaptıklarından çok pişman olmuş. Ama son pişmanlık fayda etmiyormuş. Aslan kapı kapı gezerek herkesten yardım istemiş. Hiç kimse yardım etmek istememiş. Çünkü zamanında aslan onlara çok kötü davranmış. En sonunda aslan tavşanın da kapısını çalmış ve ondan yardım istemiş. Tavşan aslana yardım etmek istemiş. Tavşanın arkadaşları bu duruma çok şaşırmış. Ona “Aslan sana nasıl davrandıysa sen de ona öyle davranmalısın.” demişler. Ama tavşan bunu doğru bulmamış ve aslana yardım etmiş. Aslan daha önceki yaptıklarından çok utanmış ve defalarca özür dilemiş.

Hatasını anlayan aslanı gören bütün hayvanlar ona yardım etmeye karar vermişler ve el birliğiyle ona bir ev yapmışlar. Bütün hayvanların özellikle de tavşanın ve aslanın aralarında güçlü bir dostluk kurulmuşlar ve bundan böyle hep beraber mutlu mesut bir hayat sürmüşler.

SAHRA ÇEVİK

6/B

TÜRK MİLLETİNİN ÖZGÜRLÜK MÜHRÜ

Oğuzların bilgesi ve kahini,
Gururumuzun sembolüdür ismi.
Tüm cihanda bilinir öyküleri
Türk milletinin özgürlük hazinesi

Kafkas dağlarında yaptı seferler
Yazıldı tarihe şanlı sözler
Neye uğradığını şaşırır kafirler
Tarih sahnesinde altın harfler

Yaşar gönlümüzde destanlar
Türk milletinin tarihinde gurur dolu yıldızlar
Destanlara yol açar efsanevi kahramanlar
Her bir sayfasında Türk'ün asil geçmişi parlar

Oğuz'un yiğitleri cesaretiyle ün salar.
Düşmana taviz vermez, yiğitlikleriyle gurur duyar.
Dede Korkut'un diliyle anlatılır bu harika destanlar
Sonsuz cumhuriyetimize bir ışık tutar.

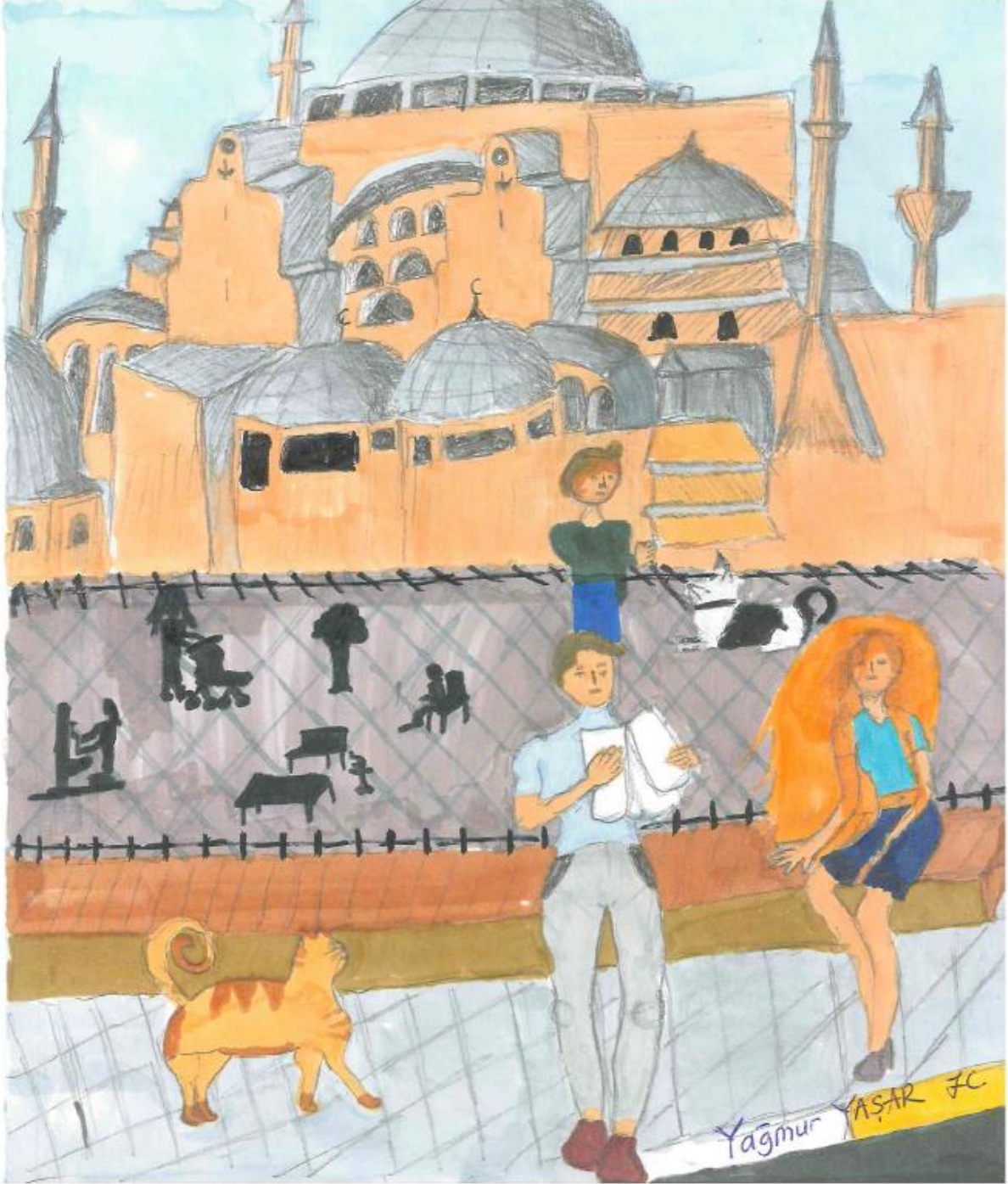
Dede Korkut'un destanları ulusumuzun şavkı
Yüreğimizde çırpıyor bağımsızlık kanatları
O kuşun özgürlük için kanatlanışı
Oldu ebedi cumhuriyetin başlangıcı

ALPEREN DUMLU

8/C

AYASOFYA'DAKİ DOSTLUĞUN SESİ

Şiddetli yağmurun kalıntıları çatılardan düştüğü sırada otobüsten genç Fatih indi. Ay ışığının aydınlattığı sokaklardan yürüyordu. Sarı renkte olan, çiçekleri solmuş, uzun süredir müşteri almayan dükkanların önünden geçiyordu.

Yazın bıraktığı son yeşil yaprak düşerken konteynerlerin oradan ayak sesleri işitildi. Bir hışımla Ayasofya'nın değerli kedilerinden olan Gri, Fatih'in iş görüşmesi için gerekli olan evrakları elinden alıverdi. Yönünü şaşırmış tırtıl gibi Fatih de ne yapacağını bilemedi. Avını gözüne kestirmiş bir çita misali koşturmaya başladı. Gri'den evrakları alma derdiyle koşarken

Fatih kendisini ormanın ıssız yerinde buldu. Bir süre yosun tutmuş kayaların üzerinde oturdu, nefes aldı, verdi, düşündü, taşındı, ayağa kalktı ve tekrardan Gri'yi aramaya koyuldu. Etrafına baktığı sırada bir ses duydu. Bu ses Gri'ye ait olmalıydı dedi. Ağaçların arasından koştuğu sırada her adım atışında o sesin Gri'ye ait olduğu konusunda emin oluyordu. Bu nedenle içinde heyecan fırtınaları yaşanıyordu.

Uzun uğraşlar sonucunda sesin kaynağına ulaşmıştı. Bu Gri'nin sesiydi. Ama Gri etraflarında gözükmüyordu. Kafasına sonbaharın habercisi olan sararmış bir yaprağın düşmesiyle havaya doğru baktığı o anda köklerini İstanbul'un dört bir yanına uzatmış çınar ağacının tepesindeydi. Onu almak için çınar ağacına tırmanmaya başladı. Gri'nin olduğu dala vardığında bir süre Gri'nin olduğu dalın yanında Fatih de kendisine bir yer bulmuştu.

Ağacın dalında olan Gri ile Fatih Ayasofya Camisi'ni izlediler. Ayasofya Camisi'ne bakan Fatih, bir süre yıllar boyunca kendisini korumuş ve birçok medeniyete ev sahipliği yapan İstanbul'un gözde eserlerinden olan camiye bakıyordu. Gri'yi kucığına almış, aşağıya iniyordu. Gri'den evraklarını almış, yıldızları takip ediyordu. Ve bir ses duydu. Bu sefer Gri'ye ait değildi ya da bir kediye. Yardım çığlıklarını duyduğu sırada sesi takip etmeye başladı. Ve yardım isteyen kişiyi avcılarının kazdığı bir çukurda buldu. Ona uzanmaya çalıştı ama nafiye, çukur çok derindi. Bir dal bulmuştu, onunla uzanabilirdi ama bir elinde evraklar varken diğer elinde dal parçasıyla bunu yapması zordu. Dal parçasıyla uzanmaya çalıştı. Yardım çığlıkları atan Sinan, dalı tutmuştu ama dengesini kuramayan Fatih de çukura doğru sürükleniyordu. O anda diğer elindeki evrakları toprağın üzerine bıraktı. Sinan'ı çekmeye başladı.

Sinan kurtulmuştu. Evrakları soracaksanız onlar da sonbaharın gelişiyle göç eden kuşlar ile onlar da yola çıkmıştı. Belki de en başta konteynerlerin oradan gelen ses, sonsuza kadar sürecek olan dostluğun sesiydi.

YUNUS EMRE ÇELİK

8/B

HAYALLER

Hayaller gökyüzünde,
Bulutlar gibi süzülüyor.
Kuşlarla birlikte,
Uzaklara uçuyor.

Okyanusta inci gibi,
Güneşle parlıyor.
Işığıyla dünyayı,
Aydınlatıyor.

Ormanda çiçek gibi,
Yaz güneşiyle uyanıyor.
Güzelliğini herkese,
Sunuyor.

Hayaller gerçek olacak,
Çocuğun gözlerindeki ışık gibi.
Umutlar asla tükenmeyecek,
Ama yol uzun ve zor.

DORUK DEMİR ŞAHİN

8/B

ÖZGÜR OLSUNLAR YETER

Hayvanat bahçesinde hepsi teker teker,
Tutsak kalmışlar kafeste meğer,
Halleri birbirlerinden beter,
Fakat insanlar gülüp geçer.

Kafeste kuşlar yalnızca öter,
Küçük umutları gittikçe söner.
İnsanların yaklaşması onları gerer,
Özgür bırakıldıklarıındaki sevinç ötüşleri yeter.

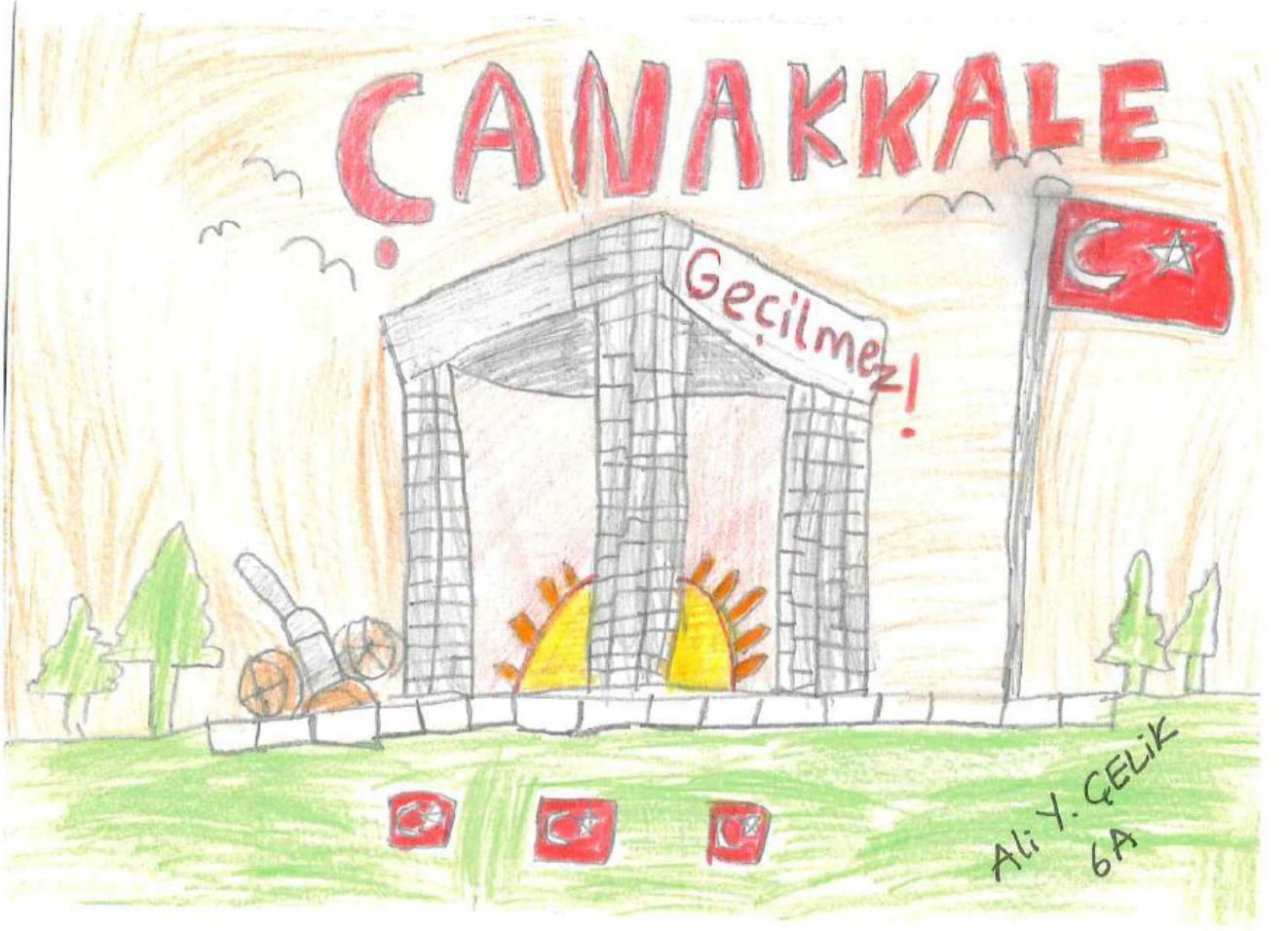
Akvaryumda balıklar aynı yerde defalarca yüzer,
O masum bakışları kalpleri deler geçer.
İnsanlar birkaç fotoğraf için hayatlarını mahveder,
Fakat onların da yaşamları özgürce yaşamaya değer.

İnsanlar gibi hayvanlar da ailesini sever,
Kafeste mahkûm kalınca mutlulukları sona erer,
Günler geçtikçe hayatları biter,
O kafesler onları ölüme terkeder.

ELİF ÇELİK

8/B

NAÇİZ KANIM HELAL VATANIMA

Bir yiğit çıkar bandırmaya,
Halkı için savaşmaya,
Millî Mücadele halkımın onuru için, der.
Bağımsızlığı için düşmanı denize döker.

Nice düşmanı bakışlarıyla yok eder,
Donanımlı gemileri tek topla yere serer,
Kudretimiz Allah ü Teala,der
Yiğitler gamsız düşmana savaşmaya gider.

Anadolu'nun dört bir yanını esir almış düşman,

Bize emanet bu aziz vatan.

Ana kuzusu yiğitlerimiz siper olur vatana,

Nice Mustafalar, Hasanlar şehit olur vatan uğruna.

Acısı dinmeyen analar,

Ağıtlarıyla yürekleri yakarlar.

Üst üste atılan bombalar,

Yiğitlerimizi yaralar.

Şanlı yiğitler gamsız düşmanı temizledi.

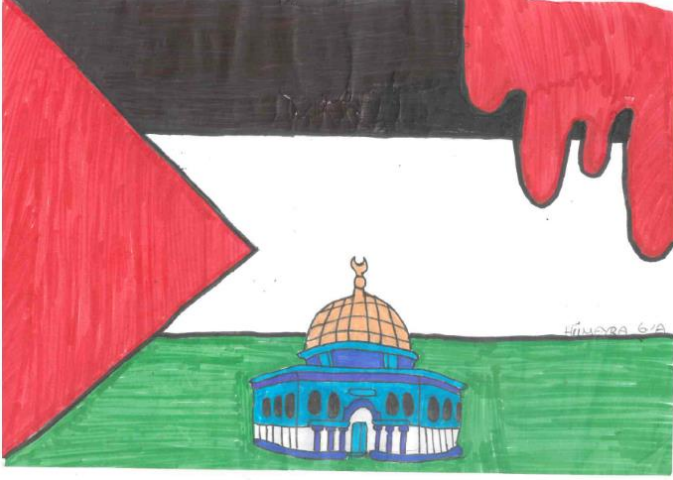
Vatan bölünmez, dedi.

Benim naçiz kanım vatanıma helal, dedi.

Bu bayrak sonsuza dek dalgalansın yeter ki!

EZGİ SU AYDAŞ 8/B

BU NE DUMAN?

Takvim yaprakları 7 Ekim'i gösteriyordu. Saat 6'ya gelmişti. Bir bomba sesi... Dumanlar yükseliyor Filistin'de. İsrail durmaksızın ateş ediyordu. Acıımıyordu. Gökyüzü ışık bombalarıyla aydınlanmıştı. Güneş küsmüş gibiydi Filistin'e. Gözükmüyordu. Eski ışığı yoktu sanki. Kara dumanlar bulutun güne gülümsemesini örtmüştü. Kalplerde

kopan kıyametin başlangıç tarihidir 7 Ekim 2023.

Filistinli çocukların hatta insanların gözlerindeki o eski gülümsemenin yerini gözyaşları, yanaklarındaki allığın yerini ise duman karartıları almıştı. Kimi çocuklar küçük yaşta şehit oluyor, kimileri ise hıçkırıklı ağlayışlarla "Anne! " "Baba! " diyerek günahsız seslerini duyurmaya çalışıyorlardı. Ne günahları vardı ki onların? Bunları yaşayacak kadar ne yapmışlardı sanki? Sadece İsrail'in ansızın hain saldırısına uğramışlardı o masum uykularında. Belki uyanıp okula gideceklerdi. Belki de hayallerini gerçekleştirmek için yepyeni bir adım atacaklardı. Ama olmadı. Yarım kaldı. Bir ihtilaf nedeniyle tüm Filistinlilerin canına kastetmişti hain İsrail.

Kuşlar eskisi gibi ötmüyordu. Çiçekler eski rengini vermiyor, açılmayı istemiyormuş gibiydi. Sanırım o toz duman savaşı görmek istemiyorlardı. Sesleri yetiyordu onlara. Ambulans sesleri Filistin'in sesi olmuştu. Günden güne büyüyordu dumanlar, savaş izleri. Yüreklerinde bir yara var: Vatanı kaybetme korkusu... Savaş sesleri kulakları çınlatıyordu. Filistin'e yapılan saldırılar Türkiye'nin gözyaşı olmuştu. Her gün binlerce insan öldürülüyor, şehit ediliyordu ve üzülererek söylüyorum ki şüheda günden güne fazlaşıyordu. Çocuklar şehitçilik oynuyordu. Sizce neden?

Filistin'de gözlerini açtığında berrak günlere uyanmak bir umut olmuştu. Filistinlilerin vücudundaki lanet bomba izlerinin resmiydi İsrail. Saldırının neticesiydi akan kanlar, durmayan gözyaşları... Kara dumanların arasından geçen savaş uçakları, atılan bombalar... Hepsi birer kanıttı İsrail'in acımasızlığına. Hiçbir ihtar yapılmadan gerçekleştirilen saldırı İsraililer ve Filistinliler arasında on yıllardır süregelen bir gerginliğin patlamasıydı. Gazze,

Mescid-i Aksa, Yahudi yerleşimleri, İsrail ile Arap ülkeleri arasındaki ilişkiler vb. bir dizi nedenden dolayı can yakıcı ölümler olmuştu. Kimisi aç, kimisi susuz yattı günlerdir. Şimdilik 7 bin 326 kişi şehit oldu. Şimdilik 3 bin 38'i çocuktı. Kim bilir onların ne hayalleri vardı. Hayalleri öldürmekte bir katilliktir. Yakındır sonsuz özgürlüğün. Yakındır ey Mirac'ın anahtarı... Daha yürümeyi öğrenememiş bebeklere ölmeyi öğretti; evleri, hastaneleri, okulları bombalayıp insanları ülkelerinden eden, masum çocukları küçük yaşta yetim ve öksüz bırakan, Filistin halkının özgürlüğüne zincir vuran İsrail'den intikamımızı soğuk alacağız.

Arşın her tarafını dolduran vechinin nuruyla senden isteriz. Ey imdada yetişen Allah'ım Filistin halkının imdadına yetiş. Allah'ım onların üzerine emniyet ve güven indir. Allah'ım onların şehitlerini kabul et. Yaralılarına şifa ver.

Düşüncesizce atılan kurşunlar elbet bir gün onları bulacaktır!

MEDİNE ADIGÜZEL

8/A

NEŞE DOLU BUKET

İlkbaharın getirdiği huzurla dükkanımı manolya donatmam gerektiğini fark ettim. Çiçekçi dükkanımı özel kılan da bu. Herkesin aklına gelir mi bilemem ama her mevsim farklı çiçek kokularıyla kuşatıp dükkanımı daha çekici hâle getirdiğini düşünüyorum. Hem sevdiklerine gönül alıcı çiçekler almak isteyen müşterilerime hem de bendeniz Kemal Bey de memnun kalıyor. İşte **Neşe Dolu Buket** böyle bir hoş havası vardır.

Dükkanımın camından beni izlemeye gelen güneş, alnıma nahifçe öpücük konduruyor. Sana da günaydın güneş! Manolyalarım hoşunuza gitti mi? Bu mevsimde bizi manolyalar karşılasın istedim, kedi mırıltısı kadar tatlı oldu. Eminim senin gibi değerli müşterilerim de beğenecektir. Sabahın ilk saatleri olmasına rağmen çelimsiz duran, bakır karamel saç rengindeki onu masum gösterecek bukleli bir kız çocuğu manolyalarımın kokusunu ilk o burnunda tüttürdü.

“Günaydın genç hanımefendi, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedim. Aniden kızın yüzünde gülücükler açtı ve heyecanla “Ben dolusu bir buket!” diye haykırdı. Açıkça anlam veremedim doğrusu, küçük çocuklar kıyasla yetişkinlerden daha yaratıcıdırlar elbet bunu kurdukları cümlelerden bile bazen apaçık belli ederler. Keşke ben de onlar kadar yaratıcı ve saf mutluluk besleyebilsem, ancak büyüyünce bazı gerçeklerin farkına varır, hayata karşı masumluğumuzu veya saflığımızı yitiririz.

“Ben dolusu bir buket! Benim adım da Neşe, anladın?”

“Oh özür dilerim genç hanım, ne istersiniz?”

“Ben bir buket nergis alayım; bana ‘genç hanım’ gibi hitaplar kullanmasak olur mu? Bana kısaca Neşe demeni istiyorum, benim gibi küçük bir kıza sevimli tebessüm kondurursun. Ayrıca sizli bizli konuşmak çok sıkıcı, resmi bir toplantıda mıyız? Bu iki ricamı yerine getirmen lütufunda bulunur musun?”

“Kusuruma bakma sevgili Neşe, alışık değilim müşterilerimle öyle konuşmaya,” diyerek tezgahtan uzaklaşıp, nergislerin olduğu bölüme gidip, sarı, beyaz, pembe nergisleri bir arada buluşturup, buket haline getirdim. Bitkiler kokularıyla Neşe’yi cezbederek davet yollamışlar bile. “Buyrun, bir buket nergis hazır!” der demez hemen yanıma geldi.

“Ben dolusu bir buket!” sadece bu cümle sayesinde Neşe ile hemdemliğimiz başlamıştı. Neşe konuşmayı çok seven ufak bir kızdı, sırf konuşkanlığını takdir etmek için ona ‘Bolâhenk’ diyerek hitap ediyordum. İlkte buna ufaklık karşı çıkmıştı, bana kafa tutacak kadar asi davranırdı. Sınırsız olacağına inandıracak kadar agresif çıkışırdı lakin zafer hep benden yanaydı asla yarı yolda bırakıp arkamdan alaycı tavırla sırtıtmazdı. Zaman birimi hiç ara vermeksizin akıp gidiyordu, bu süreçte anılar kudretli bavula sığmayacak kadar taşı.

Müsait olduğum saatlerde, kiraz ağacının altındaki banka oturur, kiraz ağacının süzülen çiçeklerine göz gezdirir, sayardım içimden. İhtiyarlıktan buruşmuş, yıpranmış ama hâlâ işlevli ellerimle bir fincan Türk Kahvesini yudumluyorum. Birbiriyle iletişim kuran

minik serçeler bazen bana eşlik eder. Tabi ki de uçuşup kaçmaları uzun sürmezdi çünkü Neşe beni görür görmez atlet gibi yanıma koşardı ve keyfime şeker olurdu. Onun neşesi rahmetli eşimi hatırlatırdı. İstemsizce duygularımı dışa vuruyordum, Neşe de fark ediyordu. *‘‘Neden gözlerin yaşırdı Kemal Amca, yine mi özölüyorsun? Eminim o da senin yanında olmak istiyordur. Şey bilirsin... Bazı buluşmalar imkansız olabilir. Ancak hayata devam etmeliyiz, onun yerine de sen gülümsemelisin!’’* öğütlerinde bulunurdu. Küçük bir çocuktan öğüt almak gülünç gösterse de onu haksız yapmaz. İyi ki Neşe var. Çektiğim derin özlemi anca saf yürekli birisi yarama merhem olabilirdi. İşte ***Neşe Dolusu Buket!***

NEHİR AYDIN

8/E

PARLAYAN GEZEĞEN

Alper, meraklı ve zeki bir çocuktur. Ailesine göre de bir o kadar yaramazdı ve bugün de onun doğum günüydü. Ailesi bütün arkadaşlarını çağırdı ve sıra hediyelere geldi. Alper'in en çok sevindiği hediye babasının aldığı teleskoptu. Küçüklüğünden beri hep uzaya ilgi duyuyordu. Evren onun için çok büyüleyiciydi. Bu yüzden o hediyeyi gördüğünde sevinçten havalara uçtu. Teleskopla gezegenleri incelemek için sabırsızlanıyordu. Nihayet akşam olup arkadaşları evlerine dağıldıktan sonra teleskopla uzaya bakma fırsatı buldu. Alper, tam gezegenleri incelerken bir gezegende parlayan, yanıp sönen bir ışık gördü. Başta bunun ne olduğuna bir anlam veremedi ve çok fazla önemsemedi. Ancak bu gezegen daha sonra aklına takıldı ve bu ışığın nereden geldiğini çok merak ediyordu. Bu yüzden de Alper ilerde astronot olup bu gezegeni bulmak istiyordu.

Zaman su gibi akıp geçti ve Alper astronot oldu. Hayallerine ulaşmasına son bir adım kalmıştı. Bu da o gezegeni bulmaktı ve nihayet beklenen gün geldi. Alper o gezegene gidiyordu. Alper'in hayallerine ulaşma heyecanı her halinden belliydi ve sonunda...Artık uzaydaydı. Alper, bütün bu olanların gerçek olduğuna inanamıyordu ama o gezegene ulaşmaya çok az kaldı. Gittikçe yaklaşıyordu, yaklaştıkça da heyecanı kat be kat artıyordu. Alper o gezegenin yüzeyine indi ve çocukken gördüğü o ışığı tekrar gördü. Ardından ışığa doğru ilerledi. O da ne! Alper gördüklerine inanamıyordu. Bunlar çok tuhaf görünümlü canlılardı. Alper ilk kez böyle canlılarla karşılaşmıyordu ve Alper korkusunu yenip bu canlılarla konuşmaya karar verdi. Acaba anlayabilecekler miydi, yoksa farklı dilleri mi konuşuyorlardı? Alper: “Merhaba!” dedi. Fakat bu canlılar Alper'i pek anlamışa benzemiyorlardı. Alper'in yüzüne aval aval bakıyorlardı. Daha sonra kendi aralarında farklı bir dille konuşmaya başladılar. Alper de bu sırada onlarla nasıl iletişim kurabileceğini düşünüyordu ve aklına beden dili geldi. Alper bu canlılarla, başka bir deyişle, uzaylılarla ellerini ve yüzündeki jest, mimikleriyle iletişim kurmaya başladı. Uzaylılara biraz da olsa alıştı ve onlara küçüklüğünden beri merak ettiği bütün soruları sormaya çalıştı. Uzaylılar da Alper'e anladıkları kadarıyla cevap verdiler. Alper, uzaylıların ona anlattığı sorunların cevapları karşısında şok oldu. Çünkü Alper eğer onları fark etmeseydi onlar salgın hastalıktan dolayı öleceklerdi. Maalesef birkaç uzaylı da öldü. Ama Alper bu hastalığın tedavisi için gerekli olan ilacın Dünya'da var olduğunu anlatınca uzaylılar çok mutlu oldular ve hemen işe koyuldular. Uzaylıların geliştirdiği ve oldukça hızlı olan uzay gemisi ile Alper Dünya'ya o ilacı getirmek için yola koyuldu. Sonunda uzay gemisi sayesinde hızlıca ilacı getirebildi. Bu sayede de o gezegendeki bütün uzaylılar iyileşti.

Buradaki uzaylılar Alper'in iyiliğini ve dünyalıları asla unutmadılar. Dünyalıların bir ihtiyacı olduğunda uzaylılar onlara yardım ettiler. Böylelikle bu iki gezegen “Kardeş Gezegen” seçildiler. Bunun sonucunda da her iki gezegen huzurlu ve mutlu bir şekilde hayatlarına devam ettiler.

NİLÜFER KARAKUŞ

8/A

ARKADAŞINA İHANET EDEN ŞAPKAYI TAKSIN

Yağmur ormanında yaşayan iki dost varmış. Bunlar tilki ve leylek idi. Aslında bu dostluk gerçek bir dostluk değildi. Çünkü tilki leyleği kullanıyormuş ve ayak işlerini leyleğe yaptırıp iyi bir dost gibi görünmeye çalışıyormuş. Bu durumun farkında olan yağmur ormanının halkı leyleğe çok üzülmüştü ve leyleğe durumu anlatmaya çalışıyorlarmış ama ne kadar uğraşsalar da leylek “O benim dostum, bana bunu yapmaz, yapamaz da.” diyor. Artık bu durumu çözemeyen halk yağmur ormanının kralı olan aslanın yanına gitmişler. Kral ile bu konuyu konuştuktan sonra hepsi el birliği ile çözüm bulmaya çalışmışlar ve uzun uğraşlardan sonra ormanın en güzel seslisi olan bülbül bir plan bulmuş ve hemen anlatmaya başlamış.

“İlk olarak planımıza tüm halkımızı meydana çağırarak başlayacağız, sonra kralımız olan aslan ilk önce neden toplandığımızı açıklayacak sonrada halka birkaç soru soracağız eğer bunların cevabı evet ise önceden yere bıraktığımız şapkaları giyecekler, cevap hayır ise giymeyecekler. Bu şekilde iki üç soru soracağız sonrada son bir bomba soruyla kapanışı yapacağız ve böylelikle o son soru ile tilkinin sinsiliği de ortaya çıkmış olacak.” demiş bülbül. Sonra kral aslan konuşmuş ve planı çok beğendiğini söylemiş, diğerleri de aslanı onaylamış ve yarın planı uygulamaya karar vermişler. Artık herkes evlerine dağılmış ve mutlu bir gece geçirmişler.

Sabah olduğunda kral aslan tüm herkesi meydana çağırarak. Tilki ile leylek de meydana gelmiş ve yerlerde bir sürü şapka görmüşler. Dün kral aslanın yanında olmayanlar birbirine bakmışlar sonrada anlam veremeyerek şapkalarla bakmışlar. Birkaç dakika sonra meydanın tam ortasında kral aslan görünmüş. Aslan, ilk önce tüm halkı selamlamış sonra da herkesin merak ettiği soruyu yanıtlamış. “ merhaba yağmur ormanının hayvanları bugün sizinle bir oyun oynayacağız, herkesin merak ettiği bu şapkalarla ne yapacağınızı anlatacağım.” demiş. Hepsi merakla aslanı dinliyormuş ve kral aslan sözüne devam etmiş. “Öncelikle size birkaç soru soracağım, bu sorduğum soruların cevabı evet ise yerdeki şapkayı takacaksınız ama cevabınız hayır ise takmayacaksınız.” diye sözünü tamamlamış kral aslan. Sonra herkes kendi aralarında konuşmaya başlamış ve kral aslanın sesi ile susmuşlar. “ Evet, ilk soruyla başlayalım. Hiç yalan söylediniz mi ?” diye sormuş. Sonra hemen söze atlamış kaplumbağa “Bence herkes hayatında en az bir kez yalan söylemiştir.” demesiyle herkesin kahkaha atarak şapkaları takması bir olmuş. Ve sonra kral aslan ikinci sorusuna geçmiş “ Herhangi bir oyunda mızıkçılık yaptınız mı?” diye sormuş. Sonra tavşan kaplumbağanın dediğinin bir farklısını söyleyerek araya girmiş. “Bence hepimiz bir mızıkçılık yapıp mızıkçılık yapmışızdır değil mi ?” diyerek eklemiş ve herkes az öncekinden daha büyük bir kahkaha patlatmış. Bazıları şapkayı takmış bazıları ise hatırlamıyorum, diyerek takmamış. Artık kral aslan daha çok uzatmak istemeyerek çoğunun beklediği o soruya gelmiş ve konuşmaya başlamış “ Hiç arkadaşınıza ihanet ettiniz mi veya onu kullandınız mı ?” diye sormuş. O saniyeden itibaren herkes tilkiye bakmış ve leylek ise durumu anlamaya çalışıyormuş. O sırada herkes tilkinin ne yapacağını merak ediyormuş. Tilki bu andan rahatsız olup itiraf edip şapkayı takmış. Diğerlerinin içine bir rahatlama gelmiş ve sonra leyleğe baktıklarında leyleğin çok üzülmediğini ve hızla oradan uzaklaştığını görmüşler. Tilki

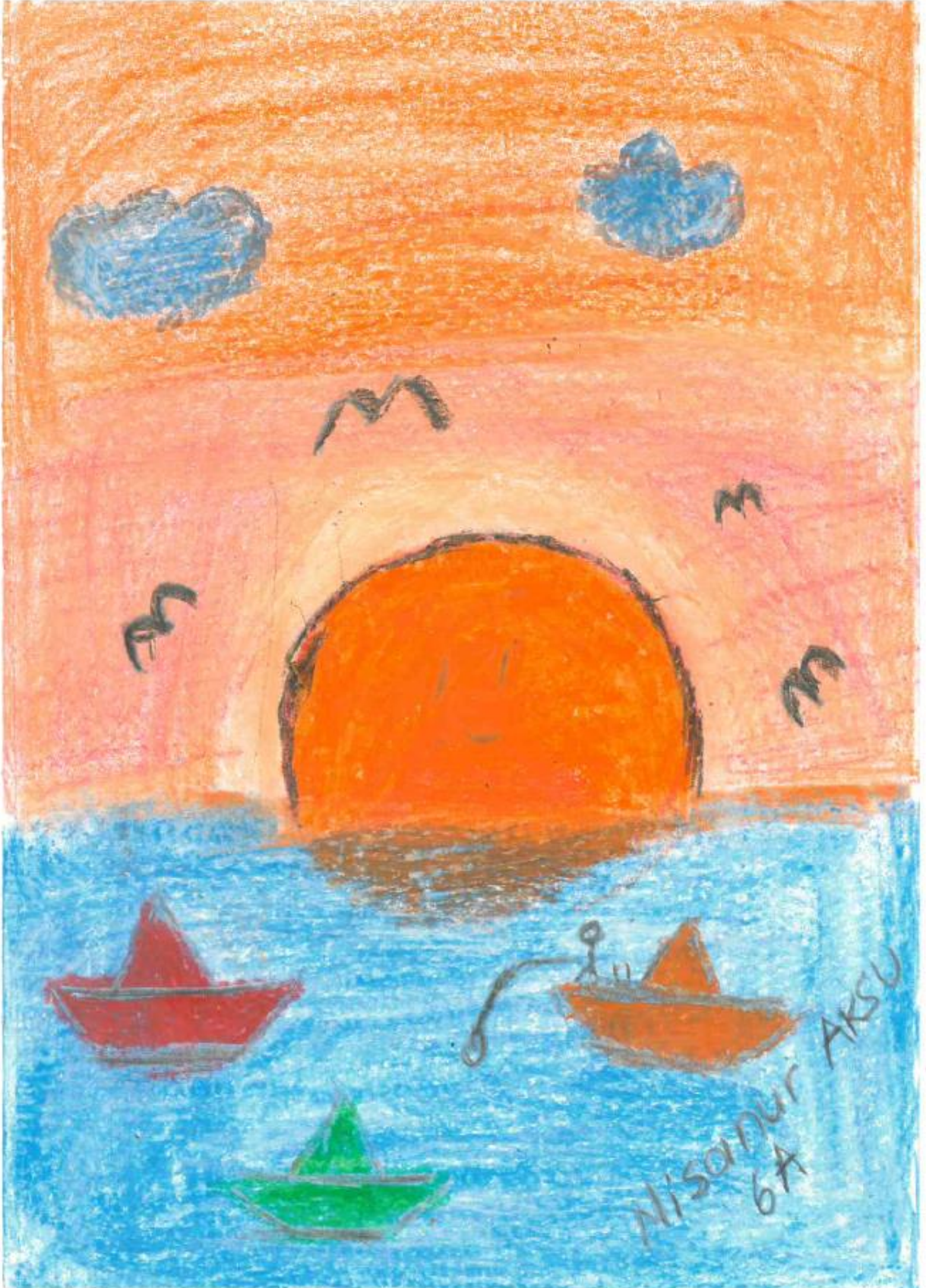
arkasından gitmek istese de artık bu saatten sonra ne diyeceğini bilmiyormuş ama cesaretini toplayıp ona açıklama yapması gerektiğini düşünmüş.

Sonunda cesaretini toplamış ve leyleğe gidip her şeyi anlatmak için yola koyulmuş. Leyleği ne kadar arasa da bulamamış sonra ağaçların arasında yürürken leyleğin ağaca yaslandığını görmüş ve hızla yanına gitmiş. Leylek tilkiyi görünce biraz kızmış. Tilki leyleğin yanına oturmuş ve konuşmaya başlamış. “ Özür dilerim. Evet, biran kendimi kurnaz, sinsî, akıllı zannedip seni kullanmaya çalıştım ve bunun yanlış olduğunu kaç kere düşündüm ama bir an için karakterime yenik düştüm ve bunu devam ettirdiğim için senden çok özür dilerim.” demiş. Leylek bir anda tilkiye sarılmış, onu affetmiş ve birbirlerine bir söz vermişler. Bir daha asla birbirlerini bırakmayacaklar ve asla incitmeyeceklerine dair... Sonra birlikte yağmur ormanına gidip herkese durumu anlatmışlar, hepsi çok mutlu olmuş ve uzun yıllar hep beraber arkadaşça yaşamışlar.

ÖYKÜ DERİN DEVELİ

8/B

DENİZ HASRETİ

Gönlümde var bi özlem, deniz kadar geniş
Denizin dalgalarında kaybolmuşum hasretten ben
Uzaklarda bir liman özlemim kadar geniş
Gel, dön bana ey sevgili, dinlensin kalbim yeniden.

Günbatımında sararan yolların sürerim izini
Bürünür gökyüzü maviye, taşır rüzgar özlemimi
Kaybolmuş denizin sonsuz maviliğinde, gözlerim uzaklarda
Özgürüm bir martı gibi uçarım rüzgarın kanatlarında.

Gemi düşlerimde deniz kıyısında beklerim seni
Martılar şarkı söyler, dalgalar anlatır hasretimi
Gel, dön bana ey sevgili, günler uzun sensiz geçen
Denizin dalgalarında bulalım kaybolan zamanı yeniden.

Bir akşamüstü rüyalarımı sardı, denizin meltemi
Kayıp gider anılarım, kum taneleri gibi
Vurur yüreğime hasretin, bir dalga gibi
Gel, dön bana ey sevgili, deniz kıyısında beklerim seni.

SUDE NAZ ASLANCAN

8/B

KARABAŞ'IN İKİNCİ ŞANSI

Sivas iline bağlı Kirazlı köyünde ilkbaharın gelmesiyle doğa canlanmıştı. Kuşlar cıvı cıvı ötüşürken, kiraz ağaçları bembeyaz çiçeklerle etrafı süslüyordu. Bu köyde bir de Karabaş adında anne bir köpek vardı. Masmavi gözleri ve bembeyaz tüyleri ile resmen insanları büyülüyordu. Herkes bu köpeği sahiplenmek için can atıyordu. Fakat bu köpeğin bir sahibi vardı. Bu köpeğin sahibi ise Kirazlı köyünün muhtarı Ali Bey'di. Ali Bey, kibar, saygılı, dürüst, yardımsever bir adamdı. Ama Ali Bey böyle bir adam değildi. Sürekli köpeğine eziyet eden, insanlara yardım ediyormuş gibi yapıp arkalarından iş çeviren bir adamdı. Ali Bey bir gün, günün ilk ışıklarıyla uyandı ve inekleri sağmak için ahıra gitti. Sonra inekten sütü sağdı ve kovayı kenara bıraktı. O sırada kapının açık olduğunu ve tavuğun dışarı kaçtığını gördü. Ali Bey, tavuğu yakalamak için dışarı çıktığında Karabaş bir şey oluyor sanıp sahibinin peşinden koşarken yanlışlıkla süt kovanını devirdi. Tavuğu yakalayıp ahıra dönen Ali Bey, süt kovanının devrildiğini görünce sinirden gözleri döndü. Karabaş sopa alıp dövmeye başladı. Karabaş yavrularına zarar gelmesin diye hepsini tüylerinin altına sakladı. Karabaş canı acıdığı için bir yandan ağlıyor, bir yandan da bağıırıyordu. Karabaşın bağırma seslerini duyan köy halkı ahırın başına toplanmıştı. Bu olaya şahit olan köy halkı yetkililere haber verdiler.

Aradan bir saat geçtikten sonra yetkililer gelip Karabaş'ı yavrularıyla birlikte barınağa yerleştirdiler. Bir haftadır şiddet görmeyen Karabaş'ın gözleri ışı ışı parlıyordu. Barınağa gelen ziyaretçiler Karabaş'a hayran oluyorlardı. Bir gün barınağa Sedat adında bir polis memuru geldi. Karabaş'ı görünce gözlerini üstünden alamadı. Barınak görevlilerine Karabaş'ı ve yavrularını sahiplenmek istediğini söyledi. Sedat Beyin bir çiftlik evi vardı. Karabaş'ı yavrularıyla birlikte evine götürdü. Sedat Beyin bir tane çocuğu vardı. O gün çocuğu Yağızın doğum günüydü. Sedat Bey, çocuğu Yağıza Karabaş'ı hediye olarak almıştı. Karabaş hayatında ilk defa bu kadar güzel bakılmıştı.

Yağızın doğum gününden bir hafta geçmişti. Karabaş yemek yese de yemese de her gün kusuyordu. Sedat Bey Karabaş'ı alıp veteriner kliniğe götürdü. Sedat Beyin karısı Nalan Hanım Karabaş hasta olduğu için yavrulara özenle bakıyor, karınlarını doyuruyor, anne yokluğu hissettirmiyordu. Aradan üç gün geçmişti. Bir sabah Sedat Bey ailesiyle kahvaltı yaparken telefonu çaldı. Sedat Bey bir anda yerinden fırladı. Nalan Hanım ve çocuğu Yağız kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Sedat Bey telefonu kapattı ve Karabaş'ın öldüğünü söyledi. Tüm aile kahrolmuştu. Artık aradan bayağı zaman geçmişti. Karabaş'ın yavrularıyla teselli bulmaya çalıştılar. Gün geçtikçe Karabaş'ın yokluğuna alıştılar. Artık hiçbir sıkıntıları kalmamıştı. Sedat Beyin işleri de çok güzel gidiyordu. Yavrular büyüdükçe sevgileri de büyüyordu. Artık eski mutluluklarına kavuşmuşlardı. Böylelikle hayatları sürüp gitti.

ŞİFANUR KESKİNDERELİ

8/B

DOĞRULUĞUN ZAFERİ

Merhaba!

Ben Buse, bugün size başımdan geçen bir olayı anlatacağım. İlk olarak ben 12 yaşımdayım ve 6. Sınıfa gidiyorum. Voleybolla ilgileniyorum, bu ilgi alanımda bana eşlik eden takım arkadaşlarım var. Bunlar: Onur (aynı zamanda kaptanımız) Sare, Irmak, Emre ve Arda. Ama ben onları arkadaştan öte kardeş gibi görüyorum.

Konumuza dönmek gerekirse, başımıza gelen olay sınıflar arası voleybol müsabakasında gerçekleşti. Siz şimdi önemsiz görebilirsiniz ama 1. olan takım okullar arası turnuvaya çıkarak okulumuzun adını duyuracak ve bu gerçekten çok gurur verici olacak. İşte her şey final maçında gerçekleşti. 6-A ile 6-B'nin final maçı vardı. Biz hakkımızla çalışmıştık fakat 6-B'nin kaptanı Andaç hain planlar içerisindeydi. Şimdi anlamanız için biraz geçmişe dönmemiz lazım.

Karşı takımın kaptanı Andaç eskiden bizim en yakın dostlarımızdan biriydi. Onunla çok iyi anlaşıyorduk fakat yenilmeyi hazmedemeyen bir karakteri olduğu için kişiliği ve tavırları çok değişmişti. Artık onu tanıyamıyorduk. Beklediğimiz şey oldu ve bizimle tüm bağlantısını kopardı, artık tek takılıyordu. Bizden nefret ediyordu. . Hiçbir şey yapmamış olmamıza rağmen (Neden bizden nefret ediyor hala bilmiyoruz.) Turnuva günü gelmişti ve ilk seti kazanmıştık. Ara verdik, yerler silindive 2.set başladı. Ama bir sorun vardı. Biz kaymaktan resmen oynayamıyorduk. Ancak karşı takımda hiçbir şey yoktu, bu çok garipti. Beklenen oldu ve Irmak sakatlandı. Sınıflar arası olduğu için böyle şeylerde turnuvamız erteleniyordu.

Biz bu olayın izini bırakmadık kamera kayıtlarına baktık. Evet, tahmin ettiğimiz olmuştu. Bizim zeminimiz ile onların zemini farklı kovalarla silinmişti. Bu da onların hileye başvurduğunun kanıtıydı ama yine de kovalara bakmak istemiştik. Fakat ortalıkta kova falan yoktu.

Bu durumu ilgililere bildirdik ve Andaç maçlardan men edildi. Bizde turnuvayı kazandık.

Sonuç olarak yine iyiler kazandı, kötüler cezasını buldu.

YAREN ALSAN

8/A

YEŞEREN DUYGULAR

Sonbahar mevsiminde yapraklar sararır, solar.
İnsanda da mı böyle yitirilir duygular?
Ağaç yapraksız sadece bir gövdeyse eğer,
İnsan da duygu olmadığına bir hiçmiş meğer.

Ağaç sonbaharda üzülür düşen yaprağına.
Yine de kapılır dallarının umuduna.
İnsan da bir ağaç olduğunu fark etti mi,
Bir umut bekler tüm hislerinin yeşermesini.

Sonrasında gelir rengarenk ilkbahar mevsimi.
Açar yüzlerce çiçek, coşar ağaç dalları
İnsanınsa kabarır duygularla yüreği.
Artık her zaman hissedebilmektir dileği.

ZEYNEP YILMAZ

8/B

BİR DESTANDIR DEDE KORKUT

Türk tarihi büyük destanlara şahit olmuştu,
Dede Korkut beylere şiirler koşmuştu,
Her obanın beyiyle anıları olmuştu
Adı Ata olarak duyulmuştu.

Bamsi Beyrek Banu Çiçek'e vurulmuştu,
Deli Karçar ortalığı kavurmuştu,
Göğe yükselip felç olan eli,
Dede Korkutun duası ile kurtulmuştu.

Büyük Türk şairi Ozanıydın,
Doğan uşağa ad koyardın,
Onun adını mübarek kılar,
Vakti gelince toylarını yapardın.

Sayılmakla bitmez eserlerin
Kuvvet vermişti sözüne
Yaradan senin,
Türk tarihinde unutulmayacak
Dedem korkut senin hikayelerin.

SERHAT REİS KOCA
8/B

EN İYİ DOST

Okul kapısından çıkıp gökyüzündeki güneşten dolayı yüzümü buruşturdum. Hemen eve gitmek istiyordum. Tüm dönem boyunca işlediğimiz dersler, gökyüzündeki güneş ve yoldan geçen arabaların sesiyle kafam kazan gibi olmuştu. Ağaçların oluşturduğu gölgelerden gitmeye özen göstererek evin yolunu tuttum. Sitenin bahçesine girdiğimde beni her yaz olduğu gibi bir görsel şölen karşılamıştı. Rengarenk çiçekler, çiçeklerin üzerinde uçuşan kelebekler ve yeşilin her tonunu üzerinde barındıran ağaçlar. Burası o kadar ferah ki derin bir iç çekmekten kendimi alıkoyamadım. Seri adımlarla yürürken gözüm sağ çaprazdaki çalılara kaydı. Çalılar hareket mi ediyordu? Yoksa benim başıma güneş mi geçmişti?

Adımlarımı yavaşlatarak çalılara yöneldim. Yaklaştıkça ağlama sesine benzer tiz bir ses geliyordu. Çalıya göz gezdirdiğimde tehlikeli bir şey olmadığını gördüm. Elimle çalıyı karıştırmaya başladım tam o sırada bir çift yeşil göz beni buldu. Kulaklarımı ‘HAV!’ diye bir ses doldurdu. Bu bir köpekti! Olayı idrak ettiğimde köpeği çalılarının arasından kurtardım. Güneş vurdukça ısıltısına ısıltı katan yosun rengi, kocaman gözleri vardı. Onu yere bıraktığımda bana dilini çıkardı, susamış mıydı? Mataramdaki suyu yemek kabının içine döküp hemen eve gittim.

3 Gün Sonra:

Marketten evdeki eksikleri almaya gnderilmiştim. Kapıyı kapatıp beton patikadan ağır adımlarla yürümeye başladım. Markete ulaştığımda gerekli olan ıvır zıvırları aldım. Belki köpeği tekrar görürüm diye köpek maması da alıp marketten çıktım. Evimiz markete uzaktı o yüzden bildiğim bir ara yoldan gitmeye karar verdim. Burası çok ıssızdı binaların boyları soyulmuş ve çürümeye yüz tutmuştu. Ben etrafı incelerken arkamdan gelen adım sesiyle afalladım. Daha hızlı yürümeye başladım. Ben hızlandıkça arkadaki adım sesi de hızlanıyordu. Koşmaya başladığımda arka taraftan bir köpek havlama sesi geliyordu. Sonunda arkama bakma fırsatı bulduğumda köpeğin üç gün önce su verdiğim köpek olduğunu gördüm. Eskiden sarı renkte olan boyası soyulmuş bir binanın arkasına geçtim ve olanları izlemeye başladım. Köpek adamın ayağını ısırmaya çalışıyordu ve başarılı da oldu. Adam acıyla inleyerek yere düştü. Düştüğünü gördüğümde köpeği yanıma çağırdım. Yanıma geldiğinde ikimiz de siteye doğru koşmaya başladık. Siteye vardığımızda köpeğin başını usulca severken “Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Bu da ödülün” diyerek aldığım köpek mamasını önüne koydum. O yemeğini yerken onu sevmeye devam ettim. Aklıma gelen fikirle konuşmaya başladım: “Bundan sonra senin adın Bal, hem çok tatlısın hem de tüylerin tıpkı bal rengi.” Söylediğimi anlamış gibi kafasını salladı. Eve çıkıp aldıklarıımı bıraktıktan sonra tekrar aşağıya inip Bal’la oynamaya başladım. Üç aylık yaz tatilinin ilk ayını onunla oynayarak geçirmiştim. O güne kadar...

Bal’la oynamak için aşağıya indiğimde her zamanki yerinde olmadığını görünce seslenmeye başladım: “Bal, Bal!” Onun bana ses vermemesiyle hava benim için kararmaya ve soğumaya başladı. Onu bulduğumda kocaman yosun gözleri kapalı, güneşte parlayan tüyleri soluktu. Onu kaybetmiştim...

Hayatım boyunca birçok şeyimi kaybetmiştim kitabımı, kalemimi,.. Hepsinin yerini doldurmuştum. Fakat şimdi ise dostumu kaybetmiştim yeri asla dolmayacak bir şey. şimdi anlıyorum kaybetmenin sadece bir kelime olmadığını. Bal’ın tüylerini son kez severek “İyi uykular.” dedim.

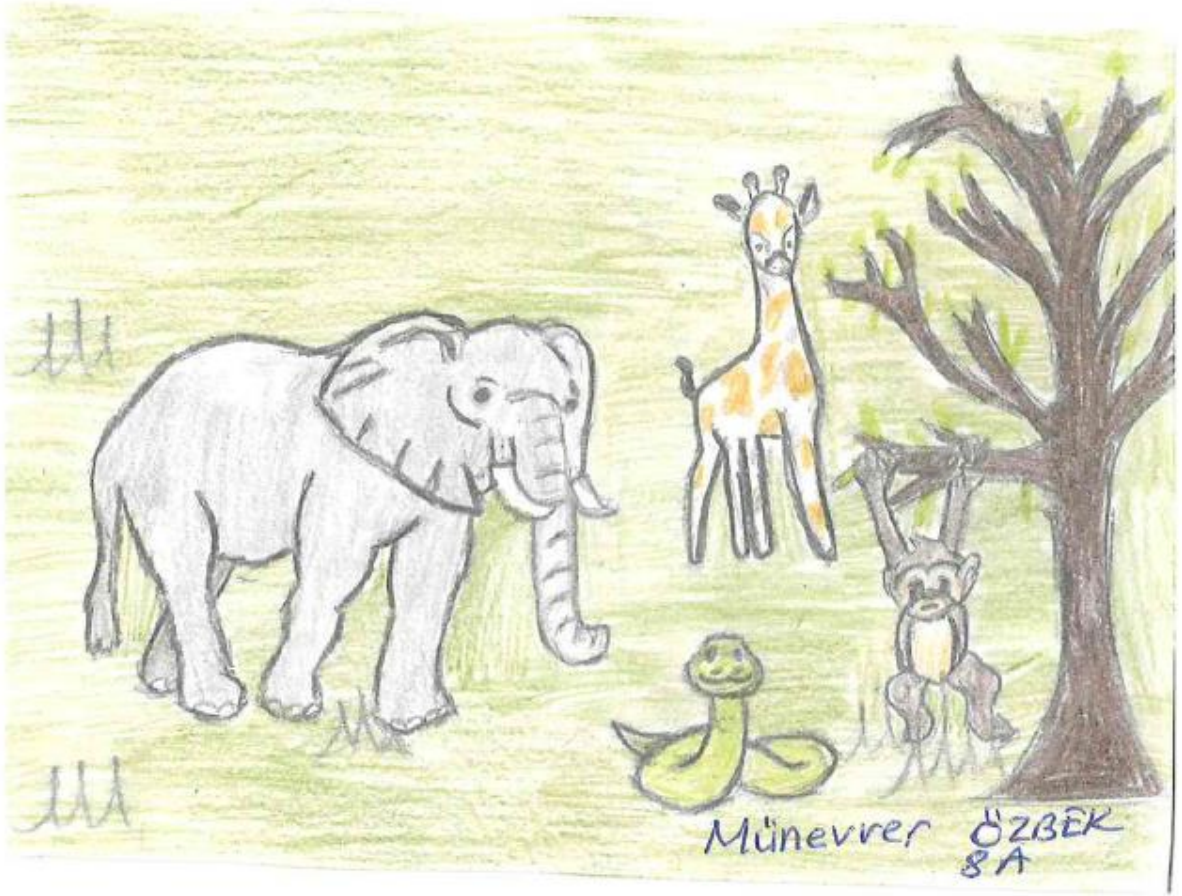
-SON-

NİLDA DUVAN

6/A

İNSANLARDAN KORKAN FİL

Bir zamanlar ormanın birinde bir tane yavru fil yaşamış. Bu fil 150 kg ağırlığında 2 metre boyunda gri ve biraz da oburmuş. Bu fil insanlardan çok korkarmış. Çünkü insanlar annesini ve babasını almış götürmüş. Bunu gören fil, kendisini de kaçıracaklarını düşündüğü için insanlardan çok korkuyormuş.

Bir gün bir insan görmüş. İlk önce korkmuş. Ondan sonra yemeğin kokusunu almış. Yemyeşil marulun, kıpkırmızı elmanın çekiciliğine ve kavunun mis gibi kokusuna dayanamayıp hepsini yemiş. Bu insanı çok sevmiş. Diğer insanların da böyle olduğunu düşünmüş. Artık insanlardan korkmamaya başlamış. İçine bir cesaret gelmiş. Annem ve babamı bulacağım diye onları aramaya başlamış. İlk önce ormanı aramış. Aramış, aramış ama bulamamış.

Ormanın ilerisinde bir şeyler parlıyormuş. Işığın geldiği yöne doğru bakmış. Bir sürü araç varmış. Bu araçlar aslında arabaymış. Tam yoldan geçiyormuş ki araba hıphızlı geçmiş.

Yol boşken karşıya geçmiş. Biraz etrafı gezmiş. Kafeslerin içinde hayvanları görünce hayvanat bahçesi olduğunu anlamış. Hayvanat bahçesi renkli, çiçekli ve her yeri insanlarla doluymuş. İnsanlar fili fark etmiş. İnsanların fili yakalaması pek de kolay değilmiş. Fil kaçmaya başlamış. Ama kaçmanın çözüm olmadığını anladığında aklına bir fikir gelmiş. Kafesleri bir labirent gibi kullanıp izini kaybettirmeyi başarmış. Sonra yavru fil kocaman bir kafesin yanında duraksamış. Bir bakmış ki anne ve babası. Fil, anne ve babasını tanımış ama anne ve babası fili tanımamış. Fil demiş ki:

-- Anne, baba sizi çok özledim.

Anne ve baba anlamamış:

-- Küçük fil senin burada ne işin var? Yoksa seni de mi yakaladılar?

-- Hayır beni yakalamadılar. Ben sizin oğlunuzum hatırlamıyor musunuz? Benim adım Pumba.

-- Hatırlıyorum, hatırlıyorum da senin evde olman gerekiyor!

-- Sizi çok özledim ve sizi aradım. Aradım, aradım sonunda buldum.

Bir kapı sesi gelmiş. Bu kapının kırıldığı anlamına geliyormuş. Girişleri kolay olmuş ama çıkışları zor olacaktı. Pumba diğer hayvanlara üzülmüş. Ondan sonra onları çıkarma kararı almış. Bütün hayvanları çıkarmışlar, grup çalışmasıyla insanları yenmişler. Zaten beş altı kişiyi ancak otuz hayvan yenebilirdi.

Bu anıyı Pumba hep hatırlarmış. Hayvanları ailelerine kavuşturmuşlar. Ne insanlar hayvanlara ne de hayvanlar insanlara karışıyormuş. Herkes mutluymuş. Yıllarca da böyle gitmiş.

-SON-

BETÜL SEDA YAPICI

6/A

SEN

Gözlerin okyanus gibi
Baktıkça boğuluyorum.
Her göz göze gelişimizi
Bir anı olarak saklamak istiyorum.

O gülüşün en güzeli
Sana gülmek yakışıyor
Her tebessüm edişini
Kıskananlar oluyor.

Kalplerimiz tutuşur
Tüm dünya bizi konuşur
Bana her baktığında
Kalbimde kelebekler uçuşur.

NİSANUR AKSU

6/A

EĞİTİM YOLU

Bir kitap açarız,
Dünyayı keşfetmek için,
Bilgi ışığında yürürüz,
Her adım bir deneyim.

Soru sorarız,
Merakla ararız cevabı,
Eğitim yolu bizi aydınlatır,
Bilgiyle dolu bir dünya.

Öğrenmek, büyümek, gelişmek için,
Eğitimle donanırız,
Yarının yolcusu oluruz.

Bilgi kaynağıdır eğitim,
Sonsuz bir hazinedir,
Öğrenmekle büyür,
Bilgiyle aydınlanırız.

MİRAY TURAN

7/C

ANNE SEVGİSİ

Her gece yatırırısın beni,
Her sabah uyandırırısın beni,
Öğütlerin gelir bana bir ders gibi,
Seviyorum seni, bir tanem, canım annem.

İlk yürümeyi sen öğrettin,
İlk konuşmayı sen öğrettin,
Seninle olduğum her an,
Bana bir hediyedir.

Sen güneş ile ay gibisin,
Sana ne zaman ihtiyacım olursa olsun,
Battığın gibi doğarsın,
Hep yanımdasın.

Canım annem, koruyucu annem,
Sevgili annem, melek annem,
Seni seviyorum canım annem,
Seni çok seviyorum bir tanem.

Sen benim için teksin,
Tek annemsin, bir tanemsin,
Beni hep korur kollarsın,
Sen benim annemsin, canım annemsin.

Seni seviyorum canım annem,
Değerli annem bir tanem,

Papatyalar, gller, menekeler,
Bana bir iek buketisin.

iek bahçeleri gibisin,
Kokuna doyum yok!
Korur kollar beni koruyucu meleğim,
Seviyorum seni, canım annem, bir tanem.

Gelince 12 Mayıs Pazar günü,
Bir elinde çiçekler olur,
Bir elinde sana sevgi ile hazırladığım hediyeler,
Seviyorum seni, bir tanem, canım annem.

Sen gülersin, ben glerim,
Mutlu olursan mutlu olurum,
Kışın beni sarar sarmalarsın,
Hissetmem soğuğu sıcak kalbin ile.

Annem annem canım annem,
Bir tek annem melek annem,
Hep kalbimde sen varsın,
Seviyorum seni, canım annem, bir tanem.

AZRA MANTAR

6/C

DÖRT KIZ KARDEŞ

Amasya'nın Taşova ilçesinde, kırsal bir kesimde olan, ormanın içinde bir köy varmış. Bu köyde yaşayan dört kız kardeş varmış. Bu kardeşlerin en büyüğü Hatice imiş. Diğerleri ise sırayla Canan, Sefanur ve Döndü imiş. Hatice on iki, Canan on, Sefanur dokuz, Döndü yedi yaşındaymış. Anne ve babaları hayvancılık ve çiftçilik ile uğraşırlarmış. Köyde yaşadıkları için çok yoğun çalışırlarmış. Bu dört kardeş sürekli tek başlarına kalırlarmış. Uyandıklarında anne ve babaları erkenden tarlaya giderlermiş. Hatice kardeşlerine kahvaltı hazırlarmış. Kardeşlerini uyandırır, üstlerini giydirir okula giderlermiş. Zaman zaman beslenme götüremezlermiş. Çünkü beslenme hazırlamak için çok küçüklermiş. Okul çıkışı hep birlikte dönerlermiş. Bir kış gecesi anneleri hastalanmış. Gece bir insan boyu kar yağdığı için yollar bir metre kar ile kaplıymış. Köy muhtarına haber vermişler. Köylüler yardım edip yolları açmış.

Anneleri Reyhan'ı hastaneye yetiştirmişler. Bu dört kız kardeş evde tek kalmışlar. Köyde kardan dolayı elektrik de yokmuş. Köye kar yağınca bir ay elektrik olmazmış. Ablaları Hatice, korksa da kardeşlerine belli etmezmiş. Mum ışığında birbirlerine fıkralar anlatır, onlara oyunlar kurarmış. Bir ara karınları acıkmış. Ablaları onlara ceviz getirmiş. Ceviz onların en sevdiği yemekmiş. Cevizi yerken Hatice'nin aklına bir oyun gelmiş. Ceviz kabuklarını ters çevirip birinin içine fasulye koymuşlar. Hep en küçükleri döndü kazanırmış. Oyunun sonunda uykuları gelmiş. Zaten mumları da bitmek üzereymiş. Ablaları onlara yer yatağı hazırlayıp yatırmış. Korkmamak için birbirlerine sarılıp uyumuşlar. Sabah uyanınca annelerini görmüşler.

- Anneciğim, geçmiş olsun, neyin var?

-Bir kardeşiniz olacak!

Deyivermiş

Hepsi çok mutluymuş. Ama anneleri sürekli yatacakmış. Tarlaya kim gidecek hayvanlara kim bakacak?

-Biz her şeyin üstesinden geliriz!

İşe koyulmuşlar. Ertesi sabah erkenden kalkmışlar. Hatice babası ile tarlaya gitmiş. Hatice inekleri sağmış, yemeklerini vermiş. Babasına yardım etmiş. Ama derslerini yapamaz olmuş.

Canan ile Sefanur ise ev işlerinde yardımcı olmuşlar. Döndü ise annesine yardım etmiş. Kendileri çok küçüklermiş ama yaptıkları işler daha büyükmüş. Çoğu günler yaylada tek başlarına kalmaları gerekirmiş. Ama o zor durumda bile kendilerine oyun kurmayı başarıyorlarmış. Bir topları yokmuş ama poşetlerin içine yaprak doldurup top yapıyorlarmış. Su şişelerine su doldurup devirmeye çalışıyorlarmış. Ağaç dallarına halat asıp salıncak

yaparlarmış. Saklambaç oynarlarmış. Çünkü yaylada, ormanda saklanacak çok yer varmış. Bazen hep beraber yaylaya gitmeleri gerekirmiş bazen hiç biri gitmezmiş.

Evde kısa çubuklar ile meyveleri oyarak çeşitli şekiller verirlermiş. Saatlerce sıkılmadan oynarlarmış. Bazen hep birlikte tarlaya gider orada ellerine uzun değnek alır inek güderlermiş.

Altı ay sonra bir ilkbahar gecesi Reyhan Hanım'ın sancısı tutmuş. Bu kardeşler hemen babalarını uyandırmış. Hemen hastaneye gitmişler. Bu dört kız kardeş yine tek kalmış. Oyun oynayıp eğlenmişler. Tam yataklara babası gelmiş. Elinde minik bir erkek çocuk ile içeri girmiş. Artık annesi de iğleşmiş. Kızlar okullarına geri dönmüşler.

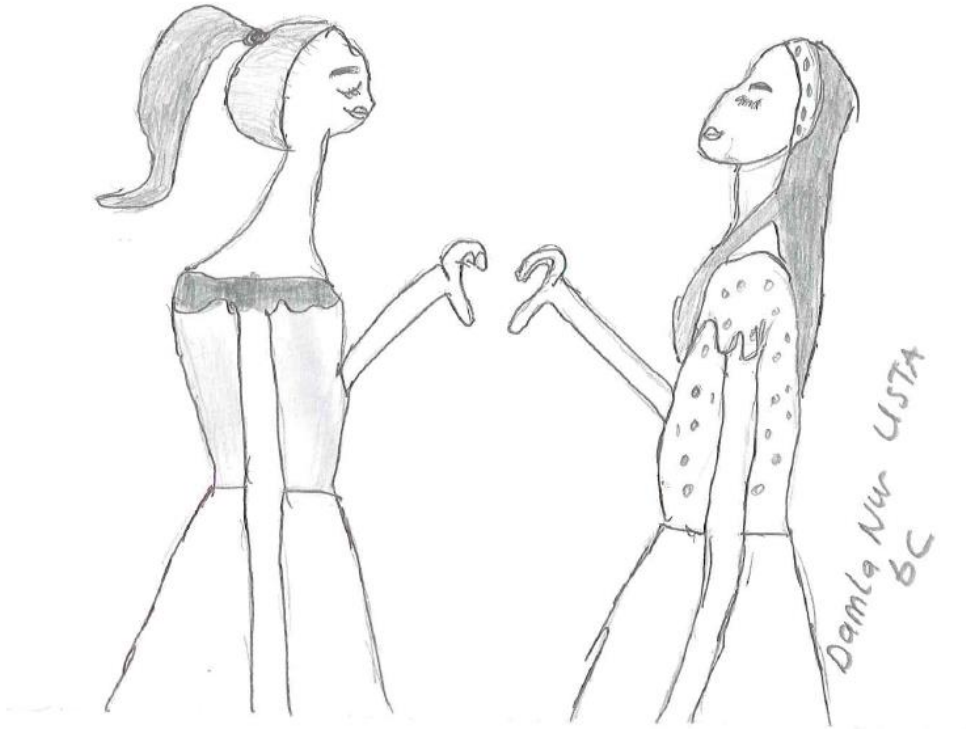
Her yer çiçek kokuyormuş. Ağaçlar yeşillenmiş. Tarlalar çeşitlenmiş. Artık ilkbahar gelmiş. Her okula giderlerken ağaçlardan çiçekler toplayıp öğretmenlerine hediye ederlermiş. Beden dersleri çok keyifli geçermiş. Bu dört kardeş hep ilkbahar bitmesin istermiş. Ama ilkbahar geçip gitmiş. Sonbahar gelmiş. Hep yağmur yağmış. Kimi zaman okula gidememişler. O mis kokulu çiçekler yokmuş. Sadece öğretmenlerin sevgi ile sakladığı, minik hediye buketler kalmış. Minik kardeşlerine 'Mustafa' adını koymuşlar. Minik Mustafa aylar geçtikçe büyüyormuş. Erken yaşta yürümüş. Abla, anne, baba demeyi öğrenmiş. Ablaları çok üzölüyormuş. Bir an önce ya gelsin, bahçelerde tarlalarda yürüsün diye. Yaz gelmiş herkes çok mutlu imiş. Neşe ile oynar. Yeni oyun kurarlarmış. Mustafa artık yürüyor, neşe ile gülümsüyormuş. Sıcak olduğu zamanlar nehirlerde yüzer, gülüp eğlenirlermiş büyümüşler, çok büyümüşler. Mustafa artık beş yaşına gelmiş. Okula gitmek çok istermiş ama yaşı okul yaşına uymuyormuş. Ablaları ona öğretmek istermiş. Ama bunu okulda öğrenmesi gerekirmiş. Artık büyümek istiyormuş. Her gece süt içiyormuş. Kendi kendine oyunlar kuruyormuş hep çok eğleniyormuş. Ezberlediği oyunları ablalarına anlatıyormuş. Ablaları okulda çok zekiymiş. Dersleri hep yüksekmiş. Eve gelince konu tekrarı yapmadan oyun oynamıyor ödev yapmıyormuş. Kendi kendilerine kitap yazmaya çalışırlarmış ama beceremiyorlarmış. Mustafa yedi yaşına gelmiş.1.sınıfa başlayacağı günün gecesi, hiç uyumamış okula gidecek öğretmeni olacak, arkadaşları olacakmış bunun için çok mutluymuş. Sabah erkenden kalkıp hazırlandığı gibi koş koş okuluna gitmiş yeni arkadaşları, öğretmeni ve evi olmuş. Okulu, kendi evi olarak görüyormuş.

Birlikte beraber davranmak hayatta her zaman zorlukları aşmamızı sağlar. Bu dört kız kardeş her zorlukların üstesinden başarıyla gelmiştir. Birbirlerinden hiç ayrılmamıştır.

AZRA MANTAR

6/C

DOST

Üzüldeğinde yanında,
Sevindiğinde yanında,
Arkadaşlık denir,
Dostlar arasındaki bağı.

İstikbale gidelim,
Dostlarımın yanında,
Dalgalara karşı gelelim,
Ey şanlı dostum.

Koşar zıplar oynarız,

Eğlenip coşarız,
Dostlarımla birlikte,
İstiklal kalalım.

Düşünelim tartışalım,
Araştırıp öğrenelim,
Sevelim sevilelim,
Yeni dostlar edinelim.

Havalar da uçalım,
Bulutların üstüne çıkalım,
Kuş gibi özgür kalalım,
Canım dostum canım arkadaşım.
Bazılarından dost olmaz,
Dost dediğin seni asla bırakmaz,
Sırlarını tutar,
Dost dediğin birlikte olur.

Bir hoş olur yüreğim,
Birbirimizi mutlu edelim,
Dostlarımızı sevelim,
Uzun yollarda gezelim.

YUNUS EMRE ÖZCAN

7/E

NE GÜZELDİR ŞU HAYVANLAR

Evimizde yaşarlar,
Elimize bakarlar,
Türlü işe yararlar,
Evcilleşmiş hayvanlar.

Ne güzeldir tavuklar.
Folluk dolu yumurtalar,
Hep bal yapar arılar,
Ne güzel şu hayvanlar.

Sütlerini içeriz.
Kimisine bineriz,
Öküzle çift süreriz,
Yararlıdır hayvanlar.

Kılları var yünü var.
Süzgün bakar mandalar,
Kedi, eşek ve atlar,
Ne güzel şu hayvanlar.

MEHMET ENSAR BİRGÜNE

5/B

HOŞ GELDİN İLK BAHAR

Açtı yine çiçekler,
Gelin gibi süslendi doğa.
Rengarenk her yer,
Ne güzelsin ilkbahar.

Çiçekler böcekler,
Süsledi her yeri.
Pırıl pırıl bir doğa,
Ne güzelsin ilkbahar.

Renkli renkli çiçekler,
Işıl ışıl böcekler,
Yemyeşil her yer.
Ne güzelsin ilkbahar!

ZEHRA ORMAN

ZEYNEP SARE KARAÇALI

5/A

MINİ MINİ PATİLER

Mini mini patiler,
Herkes tarafından sevilirler,
Bize muhtaç canlılar,
Mini mini patiler.

Allah'ın sessiz kulları,
İncitmeyin onları.
Zarar vermeyin onlara,
Mini mini patiler

Savunmasız canlılar,
İnsanlar tarafından sevilirler.
Minik dostlarımızdır onlar,
Mini mini patiler.

Beslenme, barınma, yaşama,
Haklarıdır onların.
Kötü davranmayın onlara.
Hepimize yeter bu dünya

ZEHRA ORMAN

5 /A

MUTLU ÇOCUKLAR

Tutuşsunlar el ele,
Koşsunlar bahçelerde.
Dostlarıyla bir arada,
Hep mutlu olsun ocuklar.

Küçücük kalpleri,
Kırılmasın onların.
Hep sağlıklı,
Hep mutlu olsun ocuklar.

Bu dünya sizinle güzel!
Hep bir arada,
Mutlu ve
Hep sağlıklı olsun ocuklar!

ZEHRA ORMAN

5/A

KİTAPLAR

Dünyanın kalbi,
Herkesin bilgisi
Hepimizin geleceği
Güzel kitaplar.

Neşe onda,
Bilgi onda
Herkes sorar
Sen kimsin?

Ben kitap;
Bilgi veririm,
Neşe veririm.
Güzel kitaplar...

Sonuna gelince
Üzülsek de,
Yeni kitapları
Okuyalım birlikte.

ECRİN KAYGIN

5/A

GERİ DÖNÜŞÜM

Ağaçsız orman,
Ormansız dünya
Hiçbir zaman olmadı
Hiçbir zaman olmayacak da.

Çöpü yere atmayalım,
Çöp olmasın.
Dönüşüme atalım,
Hayata bir yol açsın.

Küçüklerimize temiz bir dünya
Bırakalım arkamızda.
Mutlu, neşeli
Oynasınlar dünyada.

ECRİN KAYGIN

5/A